

det Gnefte, der kan være Meningen af de Ord, her staa. Der staaa „som Lægen ikke har kunnet helbrede“ og det bevises ikke derved, at man selv forlader Lægen efter at have havt ham i 8 Dage. Nei, det kan kun faktisk bevises ved, at Lægen erklærer, at han ikke kan helbrede den Bedkommende, eller at den Bedkommende udskrives som uhelbredelig fra et Hospital. Efter min Opfattelse af disse Ords Betydning kan jeg ikke forstaa det første Stykke af § 1, at de dervednævnte Tilfælde ere undtagne; thi naar det er Meningen, at Kvakksalveren maa helbrede Folk, som ere opgivne af Lægerne som uhelbredelige, hvorfor skal der saa ske en Undtagelse, naar det er en smitsom Sygdom, som Lægen har erklæret, at Patientten er lidende af, der er uhelbredelig? Hvad skulde der saa være veien for, at den Bedkommende maatte søge Raad hos en Anden, der ikke er Læge? Det kan jeg ikke forstaa Meningen af. Jeg mener, at Lovforslaget er saa uklart og utydelig affattet, at dersom det bliver til Lov, vil det netop føre til det Modsatte af, hvad de ærede Forslagsstillere have ment og tænkt. Det, de have ment og tænkt, er jeg forresten slet ikke uklar over, thi det er Frihed paa det heromhandlede Omraade, og jeg er i den Mening selvstændig enig med de Herrer og kunde af ganske Hjerte ønske, at den nævnte Frihed saasnart som mulig kunde blive det danske Folk tilbed, men den Form, hvori det foreliggende Forslag er kommet frem, maa jeg anse for den mest uheldige, der vel kan tænkes. Jeg vil derfor henstille til det Udvalg, der maaste vil blive nedfat om denne Sag, at det vil tage disse Punkter under nøie Overveielse og se at fremstille et Forslag, der kan faae en mere heldig og en mere klar og utvetydig Form. Heller ikke vilde det være af Veien, om man med det Samme optog Spørgsmaalet om Recepter og Medicin. Jeg kjender ikke nogle de Bestemmelser, som gjælde paa dette Omraade, men den almindelige Opfattelse ude paa Landet er, at Ingen kan fordrø udleveret Medicin paa et Apothek uden Recept, om der end vel er mindre betydelige Ting, man kan faae uden Recept. Hvis det er Meningen med Lovforslaget, at Kvakksalverne kun maa bruge de Mediciner, som Alle og Enhver kan kjøbe uden Recept, saa ligger deri muligen netop en Bestemmelse, som vil gjøre det umuligt for dem at faae den Medicin, de mene at maatte bruge. Altsaa dette Spørgsmaal om Medicin maa vistnok ogsaa tages med i Betragtning. Maaste jeg tager fejl, maaste er der flere Bestemmelser, men jeg kjender dem ikke, og jeg tror ialtfald heller ikke, de ere tilfede. Naar jeg altsaa har udtalt mig imod Forslaget, er det vel at mærke mod dets Form, men ikke mod dets Indhold. Det,

som Forslagsstillerne vistnok have tænkt sig, er jeg fuldstændig enig med dem i. Jeg vil altsaa henstille til det Udvalg, der muligen bliver nedfat, at det vil tage disse Betragtninger med under Overveielse, for at Forslaget kan faae en Form, der er mere heldig, mere klar og tydelig.

Leth: Det er en Opfattelse, jeg har dannet mig paa Grund af og støttet paa den Erfaring, jeg har troet at høste i min Livsstilling, som i mange Aar har bragt mig i nær Berørelse med Domstolene, at det undertiden kan hændes, at et Lovbud bliver fortolket paa anden Maade af Domstolene end den, der har ligget i Lovgiverens Mening, og at der derved kommer til som faktisk Ret at danne sig og blive staaet fast noget Andet end det, der har været Lovgiverens oprindelige Tanke. Noget Saadant er Tilfældet med Henhyn til Forordn. 5te Septbr. 1794. Naar man kaster Blikket paa de forskjellige Udtryk og Sætninger i denne Forordning, tror jeg ikke, at der lettelig kan være nogen Tvivl om, at det, som Forordningen har havt for Dø, har været saadanne Tilfælde, hvor Befolkningen ved at henvende sig til Kvakksalvere udsætter sin Sundhed og maaste sit Liv for Fare, men derimod ikke saadanne Tilfælde, hvor Uægelyndige i Virkeligheden ere istand til at helbrede. Man behøver kun at kaste Blikket paa nogle Ord i Indledningen til Forordningen, hvor der tales om, at Saadanne, som henvende sig til Kvakksalvere, tabe paa Grund af deres Godtroenhed deres Sundhed og Førlighed for deres Livstid, Fremdeles hedder det i Forordningens § 5 i Begyndelsen: Dersom nogen Kvakksalver findes at tage Syge under Kur og saaledes at udsætte disse for Fare, da straffes han osv. Betingelsen synes unegtelig der at være den, at ved en saadan Lagen i Kur udsættes den Syges Sundhed for Fare, derimod tror jeg ikke, at det er Forordningens Mening at straffe i saadanne Tilfælde, hvor man virkelig hjælper Folk. Naar man fra flere Sider har gjort de ærede Forslagsstillere saa haardt den Behærdelse, at man igjennem en Række Ulovligheder skulde komme til at erhverve den Tilladelse, som endelig konstituerer Lovligheden, maatte man maaste under den Forudsætning, som Domstolene have lagt til Grund for Forordningen af 5te Septbr. 1794, akkurat gjøre samme Indvending mod denne Forordning. Det hedder ogsaa der i § 6, at i saadanne Tilfælde, hvor Nogen har viist, at han besad fortrinlig Dygtighed til at helbrede i visse Tilfælde, skal der kunne meddeles ham Bevilling. Men hvorledes skal han efter Forordningen kunne bevise denne Dygtighed uden gjennem en Række af Ulovligheder, forudsat at man vil fortolke Forordningen paa